

Septuagesima – 1. tekstrække

Nygårdskirken 16. februar 2024, kl. 14

Tekst: Matthæusevangeliet 20, 1-16

Salmer: 41; 522; 170; 826; 140, v.7; 557

Tak Gud, for din helt urimelige godhed mod os. Amen

Hvad er et menneske værd? Hvad er en pensionist værd? Hvad er en flygtning værd? Hvad er et foster med Downs syndrom værd? Hvad er en morder værd? Hvad er en døende værd? Hvad er et menneske værd? Er vi kun det værd, som vi kan gøre os fortjent til? Det kommer an på, hvem vi spørger – og hvornår vi spørger: Vores værdi stiger og falder livet igennem. Den, der ikke er en øre værd på arbejdsmarkedet længere, kan være guld værd som bedstemor ... Men findes der noget, som giver et menneske uforanderlig værdi? Evig værdi? Ja, for *kærligheden* findes ... Hvad *er* kærlighed? Om ikke andet ved vi alle, hvad kærlighed *ikke* er, og hvad det er for en kærlighed vi *savner* og *længes* efter: Én, der vil bære over med det vi *kan og gør* og stadig *vil* os, som vi *er*. Måske har vi været heldige at *møde* den kærlighed hos en af dem der var eller er os nærmest. Måske *savnede*

Septuagesima – 1. tekstrække

vi den kærlighed netop fra dem, der *skulle* have været nærmest til at give os den! Vi kender alle smerten ved ikke at blive regnet for noget; vi kender sulten efter accept – og kampen for at manipulere sig til noget der bare *ligner* kærlighed. Og vi kender nederlaget, når anstrengelserne mislykkes og vi indser, at det man fik på *den* måde, ikke *er* kærlighed! Måske er det ros, bonus, belønning eller et holdkæftbolsje – men hvad er det værd, når det man savner, er *kærligheden bare sådan uden grund*? Det der er noget værd – og som redder vores liv – er at nogen elsker os, også når vi er utilstrækkelige og uduelige! Måske synes vi, at Gud er *uretfærdig* i den fortælling, Jesus giver os i dag – uretfærdig fordi Han belønner de dovne og ikke de dygtige. Og den reaktion røber desværre, at vi stadig betragter kærlighed som en *belønning* for en indsats, vi har gjort. Men Gud belønner ingen! Derimod forventer Gud en indsats fra *alle* – og giver *alle* sin kærlighed, helt ens og helt uden forbehold! Vi er så forskellige – nogle lever længe, andre kort, nogle har stærke arme, andre svage ben. Nogle fylder livet med flid, andre med dovenskab. Vi spørger om nytteværdi: Hvad er et menneske værd? Gud derimod inviterer kærligt os alle uden undtagelse: *Kom og arbejd i min*

vingård! Kom ind i livet, sådan som du nu er og kan – kom og tag imod min gave! Kærligheden er i viljen til at rumme os som vi er. Kærligheden er i at ønske at forsøge en børneflok, hvis far ikke magtede at få arbejde; ingen skal sulte, hvis Gud kan bestemme. Det kan Han så desværre ikke – det er jo os, der bestemmer her på Jorden. Og vi ser ikke så grundløst generøst på hinanden, som Gud ser på os. Men uanset hvor nedladende og anklagende vi ofte behandler andre – så giver Gud os altså aldrig løn som forskyldt. For det er udelukket at straffe endsig slå ihjel af kærlighed: I kærlighedens øje – i Guds øjne – er også den dårlige forsøger hele livet værd. Og det samme er du og jeg, også når vi er dårlige medmennesker. Urimeligt – ja, i dén grad! Men uden den grundløse kærlighed og dens overbærenhed vil vi alle gå til grunde! Alene den redder os – og vi er helt og aldeles urimeligt heldige at den findes og at den vil os som vi er! Og kan vi efterligne bare en lille smule af Guds kærlige urimelighed – så bliver verden bedre at leve i!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.